

Eroii sunt conturați original și distinct. Istorisirile lor captează, psihologiile și actele lor atrag sau intrigă. Jocul lor mobilizează și nuanțează așteptarea și un amplu registru de neliniști și interogații. Dialogurile au fluentă, piruetele ironice sunt de efect. Urmărim confesiuni tulburătoare. Adriana Schiopu contribuie cea dintâi la ridicarea ștachetei spectacolului. Este *Marie*, slujnica ce aduce și între cele două lumi „inerția muncii fără preget” și amintirea unei căsnicii nefericite și a unei maternități cu probleme. Monologul confesiune – rostit cu maximă simplitate și susținere interioară, tulbură, mai ales că ilustrează o calmă acceptare a sortii. Ovidiu Niculescu, mai meritoriu este cu cât nu părea a fi fost neapărat predestinat pentru rol. El trece remarcabil prin multiplele registre ale reacțiilor lui *Julien Portal*. De la starea de confuzie provocată de pierderea reperelor spațiale și temporale, la amnezie, la perplexa orbecăire în necunoscut, la liniștea cu care respinge răspunsurile evazive și apelează – inutil – la deducții logice. De la neliniște la furie, de la descurajare la resemnare și apoi la speranță. Și este convingător și în registrul (atât de pretențios) liric. O compoziție meritorie, sensibilă și originală propune și Valentina Popa, care conferă *Laurei* o sensibilitate cuceritoare și un patetism bine controlat.

Urmărim și manifestări ale perseverenței în orbire, în minciună și vanitate. Bogdan Talașman sugerează cu măsură în conturarea aroganței și a inflamărilor de orgoliu ale președintelui *Delbec*.

Remarcabilă este Liliana Pană, care întreține printr-un control desăvârșit al gesturilor, al tonului și al adresei – nota de răceală, mister și ambiguitate. Un stil de joc căruia i se integrează fără reproș și Ana Bart (*Doctorul 2*, inventat de autoarea versiunii scenice).

Excelent este și *Astrologul Radjapour*, cel mai bătrân locatar al hotelului dintre lumi, pe care Mihai Dinval e îl dezvoltă pe dominantele lucidității amare și ale ironiei subțiri.

În spectacolul de la Mic oficiază grațios și tandru „îngerii” Carmen Lupu și Traian Vlas (coregrafia fiind „desenată” de Răzvan Mazilu).

Teatrul Mic – Hotelul dintre lumi de Erich Emmanuel Schmitt. Traducerea: Costin Manoliu și Valentin Protopopescu. Regia, scenariul și ilustrația muzicală: Alice Barb. Coregrafia: Răzvan Mazilu. Decorul: Andrada Chiriac. Costumele: Vladimir Turturică. Light-design: Iulian Băltățescu. Consultanț iluzionism: Ioan Marius Drăguș. Cu: Ovidiu Niculescu, Valentina Popa, Mihai Dinval, Adriana Schiopu, Liliana Pană, Ana Bart, Traian Vlas, Carmen Lupei. Data premierei: 31 mai 2009.

Constantin PARASCHIVESCU

Întâlniri cu tinerețea

Am văzut, pe la mijlocul lui Florar, un spectacol în sala mică a Teatrului Nottara, după un roman intitulat *Ai toată viața înainte!* de Romain Gary. Cu același titlu, Alina Rece (fostă Hristea) l-a dramatizat și regizat, în scenografia gri a lui Mc.Ranin, cu actori de la câteva teatre (Boris Petroff, Mihai Perșa). O poveste despre relația de afecțiune sufletească ce se naște între un băiat din flori, să-i spunem așa, al unei prostituate, crescut de Madam Roza, la rândul ei fostă prostituată, care de mai multă vreme se ocupă de adăpostirea și îngrijirea acestor copii fără vină ai păcatelor ome-nești. Bineînțeles, contra unei sume periodice pe care mamele naturale trebuie s-o plătească. Madam Roza devine astfel, pentru unii dintre ei, mamă adoptivă, iar pentru

Boris PETROFF, Ruxandra SIRETEANU și Laura VASILIU

Foto: Ciprian Duică

Mohamed singura și emoționanta dragoste adevărată. „Dragostea traversează tot ceea ce e oribil, murdar și dureros, și se ridică, în final, la valoarea unui exemplu de umanitate pentru noi toți”, declară tânăra regizoare în caietul-program.

Nu cunosc romanul, dar înțeleg că dramatizarea n-a putut evita fărâmițarea, uneori excesivă. Structurată pe confesiunile lui Mohamed, ilustrează relațiile băiatului cu Madam Roza într-o cronologie care să evidențieze tocmai acestui simțământ reciproc între ei. Cu mai multe amănunte și un lanț de explicații care nu se leagă, un timp, într-un aspect demn de oarecare interes. Cel puțin pentru mine. Spre ultimul sfert al relatării, însă, se insinuează două neprevăzute – maladia incurabilă a mamei adoptive și ivirea unui turc bătrân ce-și revendică fiul, pe *Mohamed*. Dincolo de aspectul melodramatic al situației impresionează sinceritatea și frumusețea relației teatrale ce se instaurează între cele două actrițe, băiatul fiind interpretat în travesti de Laura Vasiliu. Cu lumina zâmbetului dureros, Ruxandra Sireteanu (*Madam Roza*) își ia rămas bun de la băiat, cu frăgezimea vârstei înmuiate în lacrimi, Laura rămâne întărită cu o experiență definitorie de viață. Dacă Ruxandra s-a jucat cu o exemplară rigoare pentru a trăi, Laura a trăit cu adâncă naturalețe a filmului ce a lansat-o, pentru a juca acum. O emoționantă relație de comunicare scenică între două generații, emblematic pecetluită la sfârșit de mâna întinsă de vârstnica actriță tinerei sale colege, pentru a se ridica la aplauze.

Teatrul Nottara – Ai toată viața înaintea! **dramatizare de Alina Rece după romanul omonim al lui Romain Gary. Cu: Ruxandra Sireteanu (*Madam Roza*), Laura Vasiliu (*Mohamed*), Boris Petroff (*Yusuf Kadâr, Hamil*), Corina Dragomir (*Moise*), Mihaela Subțirică (*Nadine Claire*), Mihai Perșu (*Dr. Katz*), Raluca Jugănar (Aischa). Data premierei: 14 mai 2009.**